

ԿԱԼԱՆԱԻՈՐ ԵՐՈՒՍԱՂԷՄ

Երուսաղէմ դուն որո՞ւ կը պատկանիս ի՛սկապէս:
 Մայրամուտին՝ կը դիտեմ հանդիսական ու մըռայլ,
 Երբ քեզ գրկող բլուրներն որ կը ջանան տակաւին
 Անհետացող արեւին մեղմ ճաճանչները քամել

Երանութեամբ, տրտմութեամբ կու գայ հարցումը մտքիս.
 Իրա՛ւ, որո՞ւ ի՛սկապէս կը պատկանիս դուն հիմա.
 Անոր որ մէջդ կը տեսնէ հարըստութիւն նիւթակա՞ն,
 Թէ անոնց որ ազգային յուզումներով, ըզզացմա՛մբ,

Կը պայքարին յարատեւ, եւ քեզ փրկել կը փորձեն:
 Երուսաղէմ դուն որո՞ւ կը պատկանիս ի՛սկապէս:
 Ըսէ՛, յայտնէ՛ աշխարհին, որպէս զի ալ չարիւնեն
 Սիրտըդ յոգնած, եւ թո՛յլ տան որ դուն այլեւրս ապրի՛ս,

Քեզմէ խըլուած՝ խոշտանգուած խաղաղութեան մէջ հանգիստ.
 Եւ պատկանիս իրաւա՛մբ, անանձնական ու խորո՛ւնկ
 Սիրողներո՛ւն քեզ մի՛այն, որոնք կ'այրին անկասկա՛ծ,
 Քու հոգիիդ, գոյներուդ, կարօտներուն յանձնըւած:

ԱՆԵԼ